

Arrest

nr. 94 667 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Grozny. U problemen begonnen begin februari 2009. U werd in een wagen geduwd en overgebracht naar een bos waar u werd geslagen. Uw neus werd gebroken en u liep een hersenschudding op. Deze gewapende personen in militaire uniformen stelden u vragen naar de verblijfplaats van uw neef (S. S.), broer (D. S.) en vader (D. A., O.V. 65.514.21). Verder werden er u vragen gesteld over uw vader. Uw neef verstoopt zich in de bossen en uw broer verblijft in Dagestan, u weet niet waarom u over uw vader werd ondervraagd. U werd verder geslagen en u viel neer op de grond. U bleef er ongeveer één uur liggen totdat u werd opgemerkt door een kennis. U ging niet naar het ziekenhuis maar werd thuis verzorgd.

Eén maand later vertrok u naar Dagestan, bij de zus van uw moeder, waar u één jaar verbleef. Tijdens uw verblijf in Dagestan werd er naar u gevraagd door de autoriteiten in Grozny. Dit vernam u van uw vrienden.

Na één jaar keerde u terug naar Grozny om verder te studeren.

Midden mei 2010 werd u aangehouden toen u op straat stond met een vriend. Hij werd weer vrijgelaten. U werd gebracht naar een militaire basis waar u werd uitgelachen en een pistool werd tegen uw hoofd gehouden. Opnieuw werd u gevraagd naar de verblijfplaats van uw broer, neef en vader. U gaf hen geen informatie. Deze keer werd uw rib gebroken.

Begin 2011, bij het verlaten van uw werk, stopte een wagen naast u met twee inzittenden. U stapte in de wagen en er werd een pistool naar u gericht. Opnieuw werd u gevraagd naar de verblijfplaats van uw vader, neef en broer. U werd meegenomen naar een post waar u werd geslagen met knuppels. Hierna lag u één maand lang in bed. U diende geen klacht in aangezien dit de situatie zou verergeren.

U besloot van te vluchten na deze derde aanhouding. Een vierde aanhouding zou u niet overleefd hebben. U vermoedt dat boven vernoemde autoriteit de FSB is of althans een hogergeplaatste autoriteit betreft.

U weet niet waarom uw vader, neef en broer worden gezocht door de autoriteiten. Sinds het begin van uw problemen onderhield u geen contact met uw vader. Hij verliet het huis en kwam niet terug.

Tussen uw aanhoudingen logeerde u bij familie en kwam u af en toe naar huis, meestal in de vroege ochtend. U vertrok onmiddellijk met het oog op het ontwijken van de ordediensten die nog steeds naar u zochten. Uw moeder regelde een internationaal paspoort, voor 1500 euro, via een tussenpersoon op de paspoortdienst te Grozny.

U vertrok vanuit Grozny op 7 mei 2011 en reisde vanuit Grozny naar Moskou. In Moskou kreeg u opnieuw problemen met dezelfde personen als voordien. Een vriend had uw verblijfplaats verklikt aan de ordediensten voor geld.

U besloot de Russische Federatie te verlaten een naar Polen te gaan. U reisde naar Polen via Wit-Rusland. U kwam in Polen aan op 11 mei 2011.

In Polen diende u een asielaanvraag in. U eindigde de asielpcedure in Polen omwille van de problemen die u er kende, namelijk vechtpartijen, messteken met aanhangers van het Wahabisme. U vertrok naar België op 9 september 2011.

Toen u nog in Polen verbleef vernam u van uw moeder dat uw vader in België verblijft.

In België verbleef u twee maanden in een gesloten centrum, waarna u werd gerepatrieerd naar Polen. U wachtte er enkele uren op de luchthaven in Warschau en u werd vervolgens terug op het vliegtuig gezet naar België.

U diende in België een asielaanvraag in op 14 september 2011 en op 13 juni 2012.

Uw moeder verblijft nog steeds in Grozny.

Sinds uw aankomst in België werd uw moeder 5 à 6 keer gevraagd naar uw verblijfplaats alsook naar de verblijfplaats van uw vader en uw broer.

Op het gehoor legde u uw internationaal paspoort en een boardingpass neer.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft, leid ik af uit uw verklaringen dat u uw individuele problemen en vrees, baseert op de problemen die uw vader D. A. (CGVS, p. 7), uw broer D. S. en uw neef S. S. kenden. U wordt namelijk gezocht omwille van hen.

Uw persoonlijke problemen vloeien hieruit voort (CGVS, p 3, 4, 6-7, 10; vragenlijst CGVS, 25.06.2012, vraag 3.5).

Gezien het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van uw vader, kan eenzelfde beoordeling van uw asielaanvraag worden verantwoord.

Een kopie van de gemotiveerde weigeringsbeslissing van uw vader door het Commissariaat-generaal is meegestuurd.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wordt ondermijnd door volgende vaststellingen;

Ten eerste, wanneer u werd gevraagd naar de problemen van uw vader bleek uit uw verklaringen dat u de algemene omstandigheden rond de vervolgingsproblemen van uw vader niet kende. U stelde dat uw vader deelnam aan iets maar u weet niet wat precies. Hij werd gezocht en officieel opgespoord en hij bood hulp aan strijders. Meer details kon u niet vertellen.

U verklaarde dat uw vader u verteld had dat het uw zaken niet zijn (CGVS, p. 10).

Dit is geen afdoende argument.

Er kan van u verwacht worden dat u enige poging onderneemt om op de hoogte te blijven van uw (jullie) persoonlijke problemen (via uw vader, moeder, neef of broer). Dit gebrek aan kennis en initiatief om meer te weten te komen aangaande de cruciale elementen van uw vervolgingsrelaas ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat u, zeker nadat u beslist een asielaanvraag in te dienen, een inspanning doet om de omstandigheden rond de problemen van uw vader, waarop u uw asielaanvraag beroept, te weten te komen.

Ten tweede, wist u niet te vertellen door welke autoriteit u werd aangehouden.

U stelde dat het een hooggeplaatste autoriteit was, mogelijks de FSB, diensten van K. of speciale eenheden zoals het Vostok Battalion. U had hierover geen zekerheid. Echter, u stelde dat u had gepoogd uw vervolgers te volgen om hun identiteit te achterhalen. Zo zag u dat ze eerst reden naar een politiekantoor en later naar een andere dienst, en dan weer naar een andere dienst maar u weet niet waar ze waren tewerkgesteld.

Had u familieleden gehad die bij de autoriteiten werkzaam zijn, dan had u dit kunnen achterhalen, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 7-8). Ook dit is geen afdoende uitleg voor dit gebrek aan kennis aangaande de cruciale elementen van uw vervolgingsrelaas.

U had zich ook kunnen informeren naar de identiteit van uw vervolgers bij uw vader na uw aankomst in België.

Ook, valt het merkwaardig te noemen dat men u zou beginnen vervolgen in februari 2009 omwille van de problemen van uw vader. Terwijl uw vader zelf verklaarde dat zijn problemen pas begonnen de maand nadien, op 24 maart 2009 (CGVS, D. A., p. 9; CGVS, p. 4, 8, 10).

Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat men u vroeg naar zijn verblijfplaats maar hij al vroeger dan 2009 het huis verliet en u wist niet waar hij verbleef.

Welnu, deze verklaring heft deze tegenstrijdigheid niet op, aangezien de kwestie gaat over het begin van jullie respectievelijke problemen en niet over het feit dat uw vader al dan niet thuis zou verblijven. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor 24 maart 2009 niet ondergedoken was, en pas in december 2009 vluchtte (CGVS, D. A., p. 9).

Er kan ook geen sprake zijn van een vergissing van jaartal van uwentwege, aangezien u verklaart dat u na het begin van uw problemen een jaar in Dagestan bent gaan onderduiken, alvorens in 2010 terug te keren naar Tsjetsjenië (CGVS, p.6).

Zulke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder, kan erop gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u reisde doorheen de Russische Federatie met uw persoonlijk binnenlands en buitenlands paspoort (CGVS, p. 5).

Aldus uw verklaringen nam u de trein van Grozny naar Moskou op 7 mei 2011 en u reide vervolgens naar Wit-Rusland (CGVS, p. 5; verklaring DVZ, 25.06.2012, punt 35).

Het feit dat u het risico nam om met eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie te reizen, gezien uw vrees voor de autoriteiten, ondermijnt uw vrees voor vervolging wegens deze autoriteiten.

In uw geval kan verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wat betreft uw reis uit de Russische Federatie. Te meer u stelde niet met zekerheid te weten of u al dan niet officieel werd gezocht en u stelde dat de ordediensten die u vervolgen vermoedelijk hooggeplaatst zijn (mogelijks FSB, diensten van Kadyrov, of speciale eenheden) (CGVS, p. 7-8).

Het feit dat u werd begeleid door twee smokkelaars verandert niets aan deze vaststelling. Uw paspoorten werden immers legaal opgesteld met uw originele gegevens (CGVS, p. 11, 4-5).

Tevens, op het gehoor legde u uw intern Russisch paspoort niet voor.

U verklaarde dat u het was kwijtgeraakt toen u op straat leefde na uw eerste asielaanvraag. Nadat u erop werd gewezen dat u het ook niet had voorgelegd ten tijde van uw eerste asielaanvraag, stelde u dat uw intern Russisch paspoort niet werd gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maar er werd wel gevraagd naar uw internationaal paspoort.

Toen u erop werd gewezen dat de DVZ vraagt naar alle identiteitsdocumenten ten tijde van de asielaanvraag, verklaarde u dat de DVZ naar één van uw identiteitsdocumenten vroeg. Waarop u het internationaal paspoort gaf en niet het intern paspoort (CGVS, p. 5).

Deze uitleg overtuigt niet, gezien identiteitsdocumenten bij de DVZ uitvoerig worden nagevraagd, is het niet aannemelijk dat een medewerker van de DVZ u niet zou gevraagd hebben al uw (identiteits)documenten voor te leggen.

Het niet voorleggen van uw intern Russisch paspoort doet dan ook vermoeden dat u informatie die van belang kunnen zijn bij de appreciatie van uw vrees (registratie, uitreiking documenten,...), bewust achterhoudt.

Er kan op basis van dit alles worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd om u vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de in het kader van het gehoor neergelegde documenten; uw internationaal paspoort werd hoger besproken. De boardingpass bevat reisgegevens die hier niet betwist worden en verandert bijgevolg bovenstaande appreciatie niet.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker haalt de definitie van het begrip "vluchteling" in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) aan en onderzoekt vervolgens de vier constitutieve elementen.

Verzoeker stelt vooreerst dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt daar hij in België verblijft alwaar hij zijn huidige asielaanvraag indiende op 13 juni 2011.

Met betrekking tot het tweede element, met name een gegronde vrees voor vervolging, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing oordeelt dat de problemen van verzoeker gebaseerd zijn op de problemen van zijn vader A.D., en dat aangezien aan de problemen van zijn vader geen geloof werd gehecht, er evenmin geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en meedeelt dat een kopie van de gemotiveerde weigeringsbeslissing van de vader is bijgevoegd, merkt verzoeker op dat hij deze niet ontvangen heeft, en de weigeringsbeslissing evenmin aan het administratief dossier werd toegevoegd dat digitaal ter beschikking werd gesteld aan zijn advocaat.

Verzoeker stelt dat aangezien de weigeringsbeslissing van zijn vader niet aan hem werd overgemaakt, hij zich ook niet op een adequate wijze kan verdedigen.

Tegen het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt gezien hij de algemene omstandigheden rond de vervolgingsproblemen van zijn vader niet kent, brengt verzoeker in dat toen zijn vader het huis verliet, hij zelf nog maar vijftien jaar oud was.

Hij stelt dat hij niet betrokken was bij de problemen van zijn vader en van zijn oudere broer en dat hem ook geen details verteld werden. Verzoeker verklaart dat hij slechts kon afleiden dat zijn vader en oudere broer ernstige problemen hadden uit hetgeen hij zelf kon waarnemen.

Verzoeker wijst erop dat hij (zie het verzoekschrift, p. 5) "*wel navraag (heeft) gedaan bij zijn familieleden, en zeker alhier in België toen hij gedurende een periode bij zijn vader verbleef, doch de vader van verzoeker steevast (antwoordde) 'het zijn uw zaken niet. De vader van verzoeker er niet over (wilde) vertellen niet terug (wou) denken aan hetgeen hij heeft meegemaakt. De vader van verzoeker aldus manifest (weigerde) om verzoeker een verklaring te bieden voor de problemen die verzoeker zelf heeft moeten ondergaan.'*"

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“de vader van verzoeker ondertussen België verlaten (heeft), aangezien hij, geheel onterecht, geen verblijfsrecht werd toegekend.”* Hij voegt er aan toe dat zijn vader actueel in Oekraïne verblijft, gezien hij niet naar de Russische Federatie kan terugkeren.

Met betrekking tot zijn onwetendheid omtrent de autoriteit die hem heeft aangehouden, stelt verzoeker dat de personen die hem tot drie maal toe hebben aangehouden, ondervraagd, geslagen en mishandeld, zich niet hebben voorgesteld. Verzoeker verklaart dat hij hen wel heeft gevraagd wie ze waren, maar dat ze daar uiteraard geen antwoord op gegeven hebben.

Verzoeker herhaalt dat hij op het ogenblik van de incidenten zeer jong was -tijdens het eerste incident pas vijftien jaar-; hij stelt dat hij aldus niet de leeftijd had om op onderzoek uit te trekken wat bovendien zeer gevaarlijk zou zijn.

Verzoeker bevestigt dat hij tot nu toe niet weet door welke dienst hij aangehouden werd.

Verzoeker voert ook aan dat hij familieleden of vrienden niet in gevaar wil brengen door hen bijvoorbeeld te vragen navraag te doen bij de autoriteiten (zie het verzoekschrift, p. 5): *“Nu verzoeker veilig in het buitenland verblijft, acht verzoeker het beter om het gebeurde te laten rusten, is het voor verzoeker niet noodzakelijk om meer informatie te vergaren en al zeker niet indien dit laatste problemen zou kunnen veroorzaken aan derden.”*

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal het merkwaardig achtte dat zijn problemen al in februari 2009 begonnen, terwijl deze van zijn vader zich pas in maart 2009 manifesteerden.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij voor de eerste keer in februari 2009 aangehouden, ondervraagd en gefolterd werd.

Verzoeker laat dienaangaande nog het volgende gelden (zie het verzoekschrift, p. 6): *“de vader van verzoeker leefde in die periode niet op een onafgebroken wijze thuis. Vaak ver verbleef hij bij andere families. De vader van verzoeker was slechts op onregelmatige tijdstippen thuis. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat verzoeker reeds in februari 2009 werd aangehouden en ondervraagd werd omtrent de verblijfplaats van zijn vader.”*

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoeker doorheen de Russische Federatie reisde in bezit van zijn eigen identiteitsdocumenten, wijst verzoeker erop dat hij deze documenten niet heeft moeten tonen en dat de treinconducteur -die niet tot de autoriteiten behoort- maar enkel zijn treinticket controleerde.

Verzoeker verklaart dat hij wel schrik had tijdens de reis, maar dat hij geen andere keuze had (zie het verzoekschrift, p. 6): *“op de één of andere manier moest hij vluchten uit Grozny, uit Tsjetsjenië, teneinde aan een vierde aanhouding en mishandeling te ontsnappen. Twee Tsjetsjeense smokkelaars hebben verzoeker begeleid tijdens de reis. Het is niet uitgesloten dat deze smokkelaars een netwerk hebben bij het treinpersoneel en bij eventuele controle-instanties.”*

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij niet op objectieve wijze heeft aangetoond dat er tijdens een treinrit in de Russische Federatie steevast controles worden uitgevoerd door de autoriteiten.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zijn motivering dat het niet aannemelijk is dat door de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet werd gevraagd naar zijn intern paspoort -en dat het bijgevolg vreemd is dat verzoeker zijn intern paspoort daar nog niet voorlegde-, niet hard kan maken (zie het verzoekschrift, p. 6): *“mogelijks is dat de policy binnen de Dienst Vreemdelingenzaken, doch kan verweerster niet aantonen dat men effectief aan verzoeker al zijn identiteitsdocumenten heeft gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

Verzoeker herneemt zijn uitleg dat toen hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd zijn identiteit aan te tonen aan de hand van een document, hij enkel zijn reispas heeft voorgelegd en hem geen andere documenten werden gevraagd.

Verzoeker wijst er nog op dat hij zijn intern Russisch paspoort niet meer kan voorleggen, aangezien hij het verloren heeft in de periode dat hij op straat leefde.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen overeenstemmen met de door de commissaris-generaal gekende praktijk in Tsjechië en haalt hiervoor een passage aan uit de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd bij het nemen van zijn beslissing, en welke aan het administratief dossier werd toegevoegd ('Subject related briefing – Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië', pagina's 6, 7, 27 en 28).

Hij verwijst tevens naar een passage uit het “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012 en naar het boek “Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993.”

Verzoeker stelt vervolgens dat hij door de autoriteiten in zijn land van herkomst gevisieerd wordt omdat zijn naaste familieleden in verband worden gebracht met de rebellen en stelt dat familieleden zowel van echte als van vermeende rebellen, in moeilijkheden kunnen komen en verwijst hiervoor opnieuw naar de “Subject related briefing – Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”.

Wat betreft het derde element in de definitie van “vluchteling”, met name de vrees voor vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, verwijst verzoeker naar de rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer en wijst erop dat hij reeds meerdere keren werd aangehouden en mishandeld omwille van daden die verband houden met de rebellie, door zijn vader, zijn broer en neef in het verleden werden gepleegd.

Verzoeker voert aan dat hij aldus niet meer in veiligheid kan leven in zijn land van herkomst.

Vervolgens geeft hij theoretische uiteenzetting over het feit dat een asielzoeker de bescherming van zijn land van herkomst niet kan of wil inroepen en besluit dat hij in zijn land van herkomst, onmogelijk de hulp van de autoriteiten kan inroepen daar hij door de overheidsdiensten onterecht werd aangehouden, ondervraagd en ernstig mishandeld.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van de “inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming)” (zie het verzoekschrift, p. 9), alsook van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker wijst erop dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming dienen te voeren en dat de term “asielaanvraag” dus vanaf heden beide aspecten dekt, maar het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan het feit dat hij afkomstig is uit de Russische Federatie, meer bepaald Tsjetsjenië.

Hij meent dat de commissaris-generaal niet voldoende argumenteert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en in de bestreden beslissing enkel gesteld wordt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus ruimer geïnterpreteerd dient te worden; hij haalt voormeld artikel aan en benadrukt de woorden “onmenselijke of vernederende behandeling.”

Hij wijst erop dat hij in het verzoekschrift reeds heeft aangehaald dat er ernstige mensenrechtenschendingen voorkomen in Tsjetsjenië en dat personen er onmenselijk of vernederend worden behandeld.

Gelet op deze vaststelling meent verzoeker dat van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus mag worden verwacht dat hij minstens het risico op mensenrechtenschendingen in overweging neemt, en niet alleen het gewapend conflict beoordeelt.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal het risico op ernstige schade ten gevolge van onmenselijke of vernederende behandeling, of zelfs executie, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, genegeerd.

Verzoeker haalt rapporten aan van “Human Rights Report: Russia, U.S. Departement of State” van 11 maart 2010; “World Report 2012, events of 2011” van “Human Rights Watch” welke volgens hem aantonen dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en niet veilig is en wijst erop dat mensenrechtenorganisaties de aandacht op vele mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië vestigen.

Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst heel waarschijnlijk zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat hij in een mensenwaardige situatie zal terechtkomen.

Hij besluit dat een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een negatie van de huidige onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië zal uitmaken en dat de aanhoudende ernstige situatie in Tsjetsjenië niet aan de kant kan geschoven worden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15

februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker in de eerste plaats zijn individuele problemen en vrees baseert op de problemen van zijn vader D. A., van zijn broer D. S. en van zijn neef S. S. en dat aangezien aan de problemen van zijn vader geen geloof gehecht werd, er evenmin geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker laat gelden dat hij weigeringsbeslissing van zijn vader niet ontvangen heeft van de commissaris-generaal en dat deze beslissing ook niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat het enkel digitaal ter beschikking werd gesteld aan zijn advocaat; volgens verzoeker heeft hij zich aldus niet op een adequate wijze kunnen verdedigen.

De Raad wijst erop dat advocaat die de asielzoeker bijstaat, het administratief dossier -waarin de weigeringsbeslissing van de vader van verzoeker opgenomen was-, overeenkomstig artikel 32 van de Grondwet steeds kan raadplegen op het Commissariaat-generaal,

Verzoeker toont niet aan dat de bedoelde weigeringsbeslissing ontbrak in de digitale versie van het administratief dossier. Verzoeker bewijst ook niet dat zijn advocaat enige inspanning zou hebben geleverd om alsnog toegang te krijgen tot inzage van de weigeringsbeslissing, door zich eenvoudigweg tot de "Dienst Advocaten" van het Commissariaat-generaal te richten. Zijn grief wordt dus niet aangenomen.

De commissaris-generaal argumenteerde tevens dat de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnd wordt gezien hij de algemene omstandigheden rond de vervolgingsproblemen van zijn vader niet kent.

Verzoeker laat gelden dat hij slechts vijftien jaar oud was toen zijn vader het huis verliet en hij niet betrokken werd bij de problemen van zijn vader en broer; hij stelt wel navraag te hebben gedaan gedurende de periode dat hij bij zijn vader in België woonde, maar dat zijn vader weigerde meer informatie te geven omdat het *“zijn zaken niet waren.”*

Hij laat ook nog gelden dat hij zijn familie of vrienden niet in gevaar wil brengen door hen te vragen navraag te doen bij de autoriteiten nu hij veilig in het buitenland verblijft, *“het voor verzoeker niet noodzakelijk (is) om meer informatie te vergaren en al zeker niet indien dit laatste problemen zou kunnen veroorzaken aan derden”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Waar verzoeker herhaalt dat zijn vader hem niets wilde vertellen over zijn problemen, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker komt echter niet verder dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt waardoor hij aldus in gebreke blijft.

Aangaande de aangevoerde jonge leeftijd van verzoeker merkt de Raad op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoekers verweer dat hij *“nog maar 15 jaar oud (was)”*, biedt hiertoe geen verschoning; een persoon van vijftien jaar heeft volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval blijvend mee te dragen.

De commissaris-generaal stelde bijgevolg terecht vast dat verzoeker zelf pogingen had kunnen ondernemen om op de hoogte te blijven van zijn persoonlijke problemen: *“Dit gebrek aan kennis en initiatief om meer te weten te komen aangaande de cruciale elementen van uw vervolgingsrelaas ondermijnen uw geloofwaardigheid. Bijkomend kan opgemerkt dat kan verwacht worden dat u, zeker nadat u beslist een asielaanvraag in te dienen, een inspanning doet om de omstandigheden rond de problemen van uw vader, waarop u uw asielaanvraag beroept, te weten te komen.”*

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet precies wist door welke autoriteit hij werd aangehouden.

Verzoeker stelt dat de personen die hem hebben aangehouden en mishandeld zich niet hebben voorgesteld, noch een antwoord hebben gegeven op zijn vraag om zich te identificeren. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn jonge leeftijd en besluit dat hij daarom zelf niet in staat was om op onderzoek uit te gaan en hij dit ook niet aan familie of vrienden wilde vragen omwille van hun veiligheid: *“nu verzoeker veilig in het buitenland verblijft, acht verzoeker het beter om het gebeurde te laten rusten, is het voor verzoeker niet noodzakelijk om meer informatie te vergaren en al zeker niet indien dit laatste problemen zou kunnen veroorzaken aan derden”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Dat de autoriteiten zichzelf niet geïdentificeerd hebben, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van verzoeker om zelf meer informatie te vergaren via zijn vader, broer of neef die eveneens problemen zouden ondervinden met de autoriteiten. Ook het verweer dat hij familie of vrienden niet in gevaar wil brengen door hen te vragen navraag te doen bij de autoriteiten, gaat om dezelfde reden niet op.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 13 juli 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij de personen door wie hij vervolgd werd, gevolgd was (zie het verhoorverslag, p. 8): *“op een gegeven moment heb ik een wagen gevolgd ze reden eerst naar politiekantoor en later naar een andere dienst en gingen dan weer naar een dienst en ze droegen uniformen en hadden wapens bij zich maar ik had geen flauw idee waar ze waren tewerkgesteld.”* Indien verzoeker zijn vervolgers werkelijk achtervolgd zou hebben, is het erg opmerkelijk dat hij niet meer informatie kan verschaffen over de diensten waar ze gestopt zijn.

De Raad is aldus, net als de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoeker geen afdoende uitleg biedt ter verklaring van zijn gebrek aan kennis aangaande elementen die nochtans aan de kern van zijn asielaanvraag raken.

De commissaris-generaal acht het merkwaardig dat de problemen van verzoeker in februari 2009 zijn begonnen, terwijl de problemen van de vader van verzoeker pas in maart 2009 zouden zijn begonnen.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en wijst er nog op dat zijn vader in die periode op onregelmatige tijdstippen thuis was waardoor het niet ondenkbaar zou zijn daar verzoeker reeds in februari 2009 werd aangehouden en ondervraagd omtrent de verblijfplaats van zijn vader.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen wat geen dienstige handelwijze is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); zijn uitleg dat zijn vader op onregelmatige tijdstippen thuis was waardoor het niet ondenkbaar is dat hij reeds in februari 2009 werd aangehouden en ondervraagd over de verblijfplaats van zijn vader, heeft slechts de waarde van een loutere bewering.

De commissaris-generaal was van oordeel dat het tevens niet aannemelijk is dat verzoeker doorheen de Russische Federatie heeft gereisd in bezit van zijn eigen identiteitsdocumenten.

Verzoeker verklaart dat hij zijn reisdocumenten tijdens de reis niet heeft moeten tonen en dat de conducteur enkel zijn treinticket controleerde. Bovendien is het volgens hem niet uitgesloten dat de smokkelaars handlangers hebben onder het treinpersoneel.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat deze (zie het verzoekschrift, p. 6) *“niet op objectieve wijze (aantoont) dat er tijdens een treinrit in de Russische Federatie steevast controles worden uitgevoerd door de autoriteiten.”*

Wat betreft de bewijslast, merkt de Raad op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt, waardoor het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij tijdens zijn reisweg zijn identiteitsdocumenten niet heeft moeten tonen.

Ook de bewering dat niet uitgesloten is dat de smokkelaars waarop verzoeker beroep deed, handlangers hebben onder het treinpersoneel, is een loutere bewering.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen hoofdzakelijk herhaalt, waarmee hij de tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal gedane verklaringen, niet weerlegt; de Raad, neemt de door de commissaris-generaal vaststellingen over: *“Verder, kan erop gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u reisde doorheen de Russische Federatie met uw persoonlijk binnenlands en buitenlands paspoort (CGVS, p. 5). Aldus uw verklaringen nam u de trein van Grozny naar Moskou op 7 mei 2011 en u reide vervolgens naar Wit-Rusland (CGVS, p. 5; verklaring DVZ, 25.06.2012, punt 35). Het feit dat u het risico nam om met eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie te reizen, gezien uw vrees voor de autoriteiten, ondermijnt uw vrees voor vervolging wegens deze autoriteiten. In uw geval kan verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wat betreft uw reis uit de Russische Federatie. Te meer u stelde niet met zekerheid te weten of u al dan niet officieel werd gezocht en u stelde dat de ordediensten die u vervolgen vermoedelijk hooggeplaatst zijn (mogelijks FSB, diensten van Kadyrov, of speciale eenheden) (CGVS, p. 7-8). Het feit dat u werd begeleid door twee smokkelaars verandert niets aan deze vaststelling. Uw paspoorten werden immers legaal opgesteld met uw originele gegevens (CGVS, p. 11, 4-5).”*

De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker zijn intern Russisch paspoort niet heeft voorgelegd en dat het niet aannemelijk is dat bij zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet werd gevraagd naar dit intern paspoort.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet kan hardmaken dat de Dienst Vreemdelingenzaken naar alle identiteitsdocumenten heeft gevraagd en volhardt in zijn verklaringen. Hij verklaart tevens dat hij zijn intern Russisch paspoort niet meer kan voorleggen aangezien hij dit verloren is in de periode dat hij op straat leefde.

De Raad merkt op dat uit het formulier “terugnameverzoek” van 26 september 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op vraag nr. 18 “Welke documenten worden door de asielzoeker voorgelegd?” enkel gewag gemaakt werd van het paspoort afgegeven op 22 juni 2010.

Ook de “verklaring” van 6876949 vermeldt enkel (zie rubriek 18) het bezit van een paspoort en geen ander identiteitsdocument (zie rubriek 20); het stuk dat de stempel draagt in groene inkt “13-06-2012” vermeldt als antwoord op de vraag “Hebt u identiteitsdocumenten?”, enkel “PP (reis pas).”

Van verzoeker mag aldus redelijkerwijze verwacht worden dat hij alle paspoorten voorlegt die hij in zijn bezit heeft. De asielzoeker dient immers zo volledig en gedetailleerd mogelijk te zijn en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Bovendien wordt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn intern Russisch paspoort niet neerlegt om de erin vervatte informatie bewust achter te houden, versterkt door de vaststelling dat verzoeker zijn paspoort op heden niet meer kan voorleggen omdat hij, volgens zijn verklaringen, dit verloren is in de periode dat hij op straat leefde.

Verzoeker voert nog aan dat zijn verklaringen overeenstemmen met de door de commissaris-generaal welgekende praktijk in Tsjetsjenië en verwijst hiervoor naar het administratief dossier, alsook naar het “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van 2012 van het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse Zaken en naar rechtsleer en besluit dat hij geïsoleerd werd door de autoriteiten omdat zijn naaste familieleden in verband worden gebracht met de rebellen en dat ook familieleden van vermeende rebellen in moeilijkheden komen.

De Raad merkt op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Hoewel bij de beoordeling van de vrees voor vervolging wel degelijk rekening dient te worden gehouden met de bestaande toestand in het land van herkomst, kan een loutere vermelding van de gekende praktijken in Tsjetsjenië niet volstaan om op basis daarvan iemand als vluchteling te erkennen. Verzoeker is er in casu niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen nochtans een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker nog verwijst naar de twee laatste voorwaarden voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting, zonder te duiden op concrete gegevens welke de schending van die voorwaarden kunnen onderbouwen. Verzoekster beperkt zich echter tot het louter herhalen van de bewering dat hij reeds meerdere keren werd aangehouden en mishandeld omwille van de daden van zijn vader, broer en neef, verband houdend met de rebellie en dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren daar hij door overheidsdiensten onterecht werd aangehouden, ondervraagd en ernstig mishandeld.

Het is nochtans aan verzoeker om de door hem beweerde problemen in concreto aannemelijk te maken, waar hij in casu niet in slaagt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing ten slotte dat verzoeker er niet in is geslaagd een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en wat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft er evenmin een risico op lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kan worden vastgesteld.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat de commissaris generaal enkel de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heeft onderzocht.

Hij verwijst opnieuw naar verregaande mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en meent dat minstens het risico op mensenrechtenschendingen in overweging dient te worden genomen, of zelfs executie in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat objectieve rapporten aangeven dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is (stuk 4), en dat ook mensenrechtenorganisaties de aandacht vestigen op de vele mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië (stuk 5).

Hij besluit dat het bij eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, *“heel waarschijnlijk (is) dat verzoeker zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat hij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen” en dat het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus “het negeren van de huidige onveiligheidsituatie in Tsjetsjenië (zou) uitmaken”* (zie het verzoekschrift p. 11).

De Raad wijst er op dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst (stuk 4) en naar rapporten over mensenrechtenschendingen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico lijdt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker brengt tevens geen concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker het “2009 Human Rights Report: Russia” van de U.S. Department of State aanwendt om een schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan te kaarten en deze informatie zou strijden met dewelke door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dient de voorkeur te worden gegeven aan die laatste informatie, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Bovendien dateert de informatie die verzoeker aanbrengt van 11 maart 2010, terwijl de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, werd opgesteld op 16 juli 2012.

De informatie van verzoeker is aldus niet voldoende actueel om te kunnen besluiten dat er in Tsjetsjenië een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig

geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 13 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is; bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE